

Indenrigsministeren (Steel): Den væsentligste Vending, som er foreslaaet i Lovforslaget, og som jo allerede er paapeget af den ærede Ordfører, er den, at man har villet samle Indregistreringen i Kjøbenhavn hos et her oprettet Registreringskontor i Stedet for, at Regjeringens Forslag gik ud paa, at Indregistreringen skulde foregaa hos de stedlige Dørrigheder. Jeg har allerede tidligere haft Leilighed til at ytre, at jeg i Principet langt fra kunde have Noget imod en saadan Forandring, saameget mere som jeg maatte erkjende, at den ogsaa medførte virkelige Fordele i visse Henseender, hvilke jo allerede ere paapegede og noksom kjendelige. Jeg kan altsaa forsaavidt slutte mig til den Redaktion, som nu foreligger fra Udvalgets Side, af § 3, 1ste Stykke. Derimod kan jeg ikke med samme Tilfredshed modtage den finantsielle Stilling, som er tiltænkt Indenrigsministeriet ligeoverfor Etableringen af Centralkontoret i Kjøbenhavn, og hvad dermed følger: Kontorudgifter og Udgifter til Udgivelsen af Registreringstidenden. Det ærede Udvalg er i det Hele taget gaaet ud fra en Forudsætning, som jeg ikke tilfulde deler, nemlig den, at Benyttelsen af denne Lov vil faae en Udstrækning, der er betydelig nok til under alle Omstændigheder at afholde de Udgifter, som ere fornødne for den Ordning, der her er paatænkt. Naar jeg ikke tidligere har bragt i Forslag at samle alle Anmeldelser i et Registreringskontor i Kjøbenhavn, er det, fordi jeg ikke havde den Tro, at Loven vilde faae en saa stor Benyttelse, i alt Fald udenfor Kjøbenhavn, at jeg troede det rigtigt, at der gjordes de større pekuniære Offre, som altid vilde være forbundne med Oprettelsen af et Centralbureau. Naar jeg nu modsætter mig den Ordning, det ærede Udvalg har foreslaaet i 2det Stykke af § 3, nemlig at Udgiften ved Etableringen af Kontoret m. v. udredes af Kjendelserne, er det for det Første, fordi jeg slet ikke er sikker paa, at de Indtægter, der komme deraf, vilde være tilstrækkelige; man kan tænke sig, at der bliver et Minus, lige saa vel som den ærede Ordfører med stor Tillid tænker sig, at der bliver et Plus; men det er dog ikke min eneste Grund. Det forekommer mig dernæst, at en Ordning paa den Maade vil være i Uoverensstemmelse med, hvad der almindelig er Praxis paa lignende Omraader, hvor det jo er Tilfældet, at Gebyrer, der skulle tilfalde Statskassen, umiddelbart gaa ind i denne, ligesom det ogsaa er i Uoverensstemmelse med almindelig Praxis, at Bekostninger, der skulle anvendes til Gjennemførelse af slige Foranstaltninger, udredes af Beløb, der bevilges paa Finantsloven. Jeg foretrækker for mit Bedkommende den Stilling, jeg her betegner, og som har faaet sit Udtryk i Regjeringens Vendingforslag, og jeg vil ligefrem sige, at jeg tror, det vilde være meget vanskeligt paa et andet Sted at gennemføre det af det ærede Udvalg i saa Henseende stillede Forslag. Jeg kan derfor ikke Andet end

opfordre det meget ærede Thing til at vedtage mit Underændringsforslag til § 3, 2det Stykke, hvilket Forslag lyder saaledes: „De til Honorarer for Registratør og til Udgifter ved hans Kontorhold fornødne Beløb bevilges ved de aarlige Finantslove.“ Under „Kontorhold“ er selvfølgelig indbefattet Omkostningerne ved Udgivelsen af Registreringstidenden. — Jeg har ikke Noget at erindre mod den Redaktion af § 1, som Udvalget har foreslaaet, forsaavidt det har fundet det hensigtsmæssigst allerede i denne Paragraf at angive Lovens fulde Omraade og deri optage Navnemærker og Firmamærker og de Betegnelser, der bestaa i Angivelse af Tilvirkningsstedet, ved Siden af de egentlige figurlige Varemærker. Det er efter mit Skjøn en Smagssag, enten man vil optage den paa dette Sted eller senere, hvor Straffen for Dvertredelse af Lovbestemmelserne er angiven, nemlig i § 17, men jeg har som sagt Intet imod den Redaktion, som her er foreslaaet. De Bemærkninger, som den ærede Ordfører gjorde med Hensyn til Indholdet af § 1 og vel nærmest til det Vendingforslag, som Regjeringen har stillet, gif, saa vidt jeg forstod, ud paa, at egentlig kunde Ingen nogensinde siges at være berettiget til at anbringe en Andens Varemærker paa sine Varer. Det er fuldkommen rigtigt; men Taleren er jo her om, paa hvilken Maade der kan erhverves Udgang til at benytte en Andens hidtidige Varemærke, som bliver erhvervet i det Dieblit, han har foretaget Anmeldelsen. Det er det, som der er Tale om i denne Paragraf, og uagtet jeg vil indrømme, at for saa vidt er Udtrykket, som forøvrigt er Udvalgets eget, ikke ganske korrekt, saa gjælder det ikke mindre for Udvalgets øvrige Redaktion, end det gjælder den Vending, som er knyttet til Udvalgets Redaktion. Hele Forskjellen er jo den, at, medens Udvalget har brugt et Udtryk, som er overordentlig vidt og ampelt og derfor efter min Formening siger noget for lidt og lidt for meget, nemlig Ordet „uhjemlet“, har Regjeringen troet, at den Tanke, som ligger bag ved Udtrykket, kunde udtrykkes paa en mere ligefrem og klar Maade ved den Redaktion, Regjeringen har foreslaaet. Det er nemlig klart, at den eneste Maade, hvorpaa En kan blive berettiget til at benytte en Andens Varemærke, er derved, at den Anden giver sit Samtykke dertil, og naar nu det ærede Medlem siger, at dette ikke er nok, er jeg deri fuldstændig enig med ham; der skal dermed følge en Anmeldelse for Registratør og Indregistrering af Mærket. Men det forekommer mig at have været Betydningen af Paragrafen, at man der har villet angive, at en Andens Varemærke kan man ikke bruge, uden at han dertil har givet sit Samtykke, og deraf følger, at han iøvrigt maa opfylde den Fremgangsmaade, som Loven foreskriver, for at han overhovedet kan erhverve en Ret til dette Varemærke. Hvis man altsaa ikke efter den ærede Ordførers egen Ind-